

till &c. *V. en författning*, låta påbjuda &c. — *V. n.* Säges om något, som börjar, der ett annat slutar. *Vid bron v. mina ägor. Derefter v-ger en skog.*

VIDTALA, v. a. 1. o. 2. Tala vid någon och öfverenskomma med honom om, att han skall göra, uträtta, verkställa en sak. *Jag har v-t en bonde att skjutsa mig till N.*

VIDTBEFAREN, vi'ttbefäränn, a. 2. neutr. — *et.* Som farit vida omkring.

VIDTBEREST, vi'ttberést, a. 1. Som rest vida omkring.

VIDTBEKANT, vi'ttbekannt, a. 1. Vida bekant, vida känd.

VIDTBERÖMD, vi'ttberö'mmd, a. 2. Vida berömd. — Titel, som tillkommer promoverade doktorer.

VIDTBEVANDRAD, vi'ttbevännrad, a. 2. Vida bevandrad, vida berest.

VIDTFRÄJDAD, vi'ttfräjdad, a. 2. Vida omkring fräjdad, ärad, berömd.

VIDTLAGFAREN, vi'ttlagfäränn, a. 2. neutr. — *et.* Fullkomligt bevandrad i lagfarenheten.

VIDTOMFATTANDE, vi'ttämfmfattande, a. 1. Som har vidsträckt omfattning. *V. utsigt.* Brukas äfv. figurligen, t. ex.: *En v. blick. V. om-döme.*

VIDTUTSEENDE, vi'ttutseende, a. 1. Som kan hafva värdliga följder, föra mycket långt; hvars utgång är ganska oviss, ej kan beräknas. *Inlåta sig i ett v. företag.*

VIDUNDER, vi'dünd'r, n. 5. (af prep. *Vid*, som fordom äfven betydde: emot, något vidrigt, och *Under*; således egentl.: något onaturligt, som tillika är afskyvärdt, vederstyggligt, ohyggligt) 1) Någoting i hög grad vanskapligt och fult, eller ofantligt och förfärande. *Hafvets v. — 2)* (fig.) Grym, onaturlig människa. *Ett v. af elakhet.*

VIDUNDERLIG, a. 2. 1) Som har egenskap af vidunder; lik ett vidunder. I högsta måtto vederstygglig, ful, ohygglig; ofantligt och förfärande. *V-a djur. — 2)* (fig.) a) Grym, onaturlig. *En v. elakhet. — b)* I högsta måtto orimlig. *En v. historia, berättelse.*

VIDUNDERLIGEN, adv. Se *Vidunderligt*.
VIDUNDERLIGHET, f. 3. 1) Vidunderligt utseende, vidunderlig beskaffenhet. — 2) (fig.) a) Onaturlighet. — b) Orimlighet. *V-en af denna sats faller genast i ögonen.*

VIDUNDERLIGT, adv. På ett vidunderligt sätt; onaturligt; orimligt.

VIDÖPPEN, vi'dö'pp'n, a. 2. neutr. — *et.* Öppen på vid gafvel, alldeles öppen. *Dörren stod v. Ligga v., rak lång på rygg.*

VIF, n. 5. (gam. o. skämtv.) Egentl.: Qvinna. 1) Äkta maka. — 2) Äktenskap.

VIFTA, vi'fta, v. n. 1. (ford. *Vesta*; frequentativ af *Vesva*) Hastigt röra något af och an i luften. *V. med en solfjäder, fläkta dermed. V. med svansen. V. med hatten åt någon. — Viftande, n. 4. o. Viftning, f. 2.*

VIFTA, f. 1. Redskap att vifta med, gjordt af sammanfästade, utbredda fjädrar, tunna vide-spjelor, m. m.

VIFVA, vi'va, f. 1. Örtslägtet *Prizula*.

VIFVEL, vi'v'l, m. 2. pl. *viflar*. En familj af skalbaggar med talrika släkten. *Curculio*.

VIG, a. 2. (ursprungl.: Vapenför) 1) Lätt, rörlig; som med lätthet rörur kroppens särskilda delar. *Fäktning gör kroppen v. och ledig. Vara v. i kroppen. — Syn. Qvick. — 2)* Flink i tal

eller handling. *V. att svara, att smusta bort något. V. i munnen, se Munvig. — 3)* Beqväm. *V. drägt. V. metod. — Syn. Behändig.*

VIGA, v. a. 2. 1) Med högtidliga ceremonier helga; inviga. *V. kyrkor, sades fordom i samma mening som Inviga. V. lik*, med vissa ceremonier rena dem ifrån allt ondt, såsom fordom var brukligt. *V. till prest, se Prestviga. V. till biskop, se Inviga. — 2)* Genom högtidlig akt helga en äktenskaplig förening. *V. brudfolk. De blefvo vigde af prosten. V. vid*, genom vigsel förena i äktenskap med. *Presten vigde den unga mannen vid hans trolofvade. Låta v. sig vid någon. V. ihop, tillsammans, se Hopviga. — Viga*, part. pass. *V. jord*, som blifvit invigd till begravningsplats. *Begravnig i v. jord.*

VIGARF, vi'gårrv, n. 5. (af *Vig*, dräp, strid) Så kallades fordom skyldigheten till blodshämnd (se d. o.).

VIGG, m. 2. Mekaniskt redskap till klyfning, bestående egentligen af ett trekantigt prisma, hvars bas vanligen är en likbent triangel (*Enkel v.*), eller af tvenne sådana (*Dubbel v.*). — *Ss. V-formig.*

VIGGE, m. 2. pl. *viggas*. Simfågel, 17 tum lång, med stor näbb, ofvan svart, inunder hvit. *Fuligula cristata.*

VIGHET, f. 3. Egenskapen att vara vig. — *Syn. Qvickhet, Behändighet.*

VIGILERA, v. n. 1. (lat. *vigilare*) 1) Vara vaksam. — 2) (fam. i svenskt språkbruk) Arbeta, verka för en sak; äfv. skaffa penningar.

VIGILANS, -- länngs, f. 3. Vaksamhet; verksamhet, drift.

VIGILANT, -- änt, a. 1. Vaksam; verksam, driftig.

VIGILIER, viji'ljerr, 3 pl. (lat. *Vigilia*, egentl. Nattvakt) 1) (ford.) Dagen före en stor kristlig kyrkofest, eller före ett helgons högtidsdag. — 2) Bruket i katolska kyrkan, att om aftonen före Allhelgonadag sjunga vissa psalmer i kyrkan, eller bedja.

VIGNETT, vinnjätt, m. 5. (fr. *Vignette*, af lat. *Vitis*, vinträd) Liten prydnad i början eller slutet af en bok, fordom vanligen föreställande en vinranka.

VIGNING, f. 2. Förrättningen att viga. *Ett brudpars v. — Ss. V-sakt.*

VIGOGNA, vigå'nnja, f. 1. (fr. *Vigogne*, sp. *Vicunna*) Se *Vicunna*.

VIGOGNAULL, vigå'nnjaull, f. sing. Den fina ullen af *Vicunna* eller peruanska fåret.

VIGSEL, vi'ggs'l, m. sing. Vigning; vigningsakt. *Förrätta v. Prestbevis på förrättad v.*

VIGSELRING, vi'ggs'l-ri'ng, m. 2. Den ring, som vid vigsel brudgummen sätter på brudens finger.

VIGT (i långt), adv. Med vighet.

VIGT, vi'ggt, f. 3. (af *Väga*) 1) a) (fys.) Den tryckning, en kropp utöfvar på en annan, som fullkomligt understöder honom. *Absolut v.*, storleken af en kropps tryckning emot underlaget, i allmänhet betraktad, och utan afseende på dess volym. *Specifisk v.*, se *Specifisk*. — b) Mättet af denna tryckning. *Byttans v. är två pund. Det har förlorat två lod i v-en. Sälja efter v.*, på det sätt att varan väges, för att derefter bestämma priset. *Hålla v-en, full v.*, hafva sin behöriga vikt. *Det håller ej v-en*, väger för litet. *Ge god v.*, väga väl. — 2) Se *Vigtlod*. *En v. på fem pund. Sätta v-er på vägbrädet. Bruka falskt mått och v. — 3)* Se *Väg*, I. Deraf: